

охорону, здійснення товариством повноважень власника майна та порядок звернення стягнень кредиторів на майно товариства.

Статутний капітал товариства з обмеженою відповідальністю складається із вкладів його учасників. Розмір статутного капіталу дорівнює сумі вартості таких вкладів.

Учасник товариства з обмеженою відповідальністю має право вийти з товариства, повідомивши товариство про свій вихід не пізніше, ніж за три місяці до виходу, якщо інший строк не встановлений статутом.

Слід зазначити, що кожне товариство має свій орган управління. Вищим органом управління товариства з обмеженою відповідальністю є загальні збори його учасників, які складаються з самих учасників товариства або призначених ними представників.

Учасники мають кількість голосів, пропорційну розміру їх часток у статутному капіталі. Збори учасників товариства обирають голову товариства. До виключної компетенції загальних зборів товариства віднесені найбільш важливі питання функціонування товариства. [2, ст. 41]

Виконавчий орган, який здійснює поточне керівництво справами товариства з обмеженою відповідальністю, може бути одноособовим або колегіальним. Це питання визначається засновниками (учасниками) та закріплюється у статуті товариства. Виконавчий орган підзвітний і підконтрольний загальним зборам товариства. Компетенція дирекції товариства визначається статутом.

"ТОВ" може здійснити припинення діяльності, що відбувається шляхом його реорганізації (злиття, приєднання, розподілу, виділення, перетворення) або ліквідації з дотриманням вимог антимонопольного законодавства.

Злиття, приєднання, розподіл, виділення та перетворення юридичної особи, а також ліквідація, здійснюються за рішенням його учасників або органу юридичної особи, уповноваженого на це установчими документами, а у випадках, передбачених законом, – за рішенням суду або відповідних органів державної влади. Товариство може бути ліквідованим на підставі різних причин, що є зазначеним у відповідних нормативно-правових актах.

Отже, коротко розглянувши головні аспекти існування товариства з обмеженою відповідальністю, його нормативне регулювання, ми бачимо, як саме здійснюється механізм роботи такої комерційної організації!

Література

1. Конституція (Основний Закон) України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Закон України "Про господарські товариства" від 19.09.1991р. // ВВР, 1991, N 49, ст.682
3. Цивільний кодекс України, прийнятий 16 січня 2003 р.// Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40 – 44. – Ст. 356
4. Господарський кодекс України, прийнятий 16 січня 2003р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.

УДК 347.78:044.738.5(043.2)

Приймак А. В.,
студентка,

Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М., старший викладач.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКОГО ПРАВА В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

З розвитком науки і техніки досить актуальним стає питання дотримання авторського права всіма господарюючими суб'єктами, які використовують інтелектуальну власність. На жаль, у вітчизняному законодавстві поки що відсутні нормативно-правові акти, що чітко регулюють діяльність в Інтернеті.

Проблема захисту авторського права в Інтернеті виникла ще й тому, що попри всі міжнародні конвенції та внутрішні законодавства держав, глобальна мережа має екстериторіальний характер, тобто доступ до неї з будь-якої країни світу не залежить від виконання урядом цієї країни правил міжнародних договорів. Отже, сьогодні Інтернет фактично став прекрасним щоденно поновлюваним джерелом для порушень у галузі інтелектуальної власності [1].

Найбільшої шкоди від таких порушень зазнають онлайнві бібліотеки з текстовими, музичними та відеофайлами, а також вебсторінки паперових періодичних видань з відкритим доступом до матеріалів номера. Чимало українських засобів масової інформації мають свої інтернет-версії.

Концепція, яка визнає існування лише немайнових прав автора в ме-

режі та заснована швидше на етичних правилах поведінки в Інтернеті, ніж на законодавчій регламентації, отримала назву копілефт. Вважається, що саме існування глобальної мережі ґрунтовно підірвало позиції авторського права і суміжних прав в мережі Інтернет. Втім, на сайтах друкованих видань, власники яких не хочуть викладати повні версії матеріалів в Інтернеті, знайшли шляхи вирішення цієї проблеми, вони подають короткі анонси матеріалів з відсиланням до паперового аналога або з пропозицією сплатити за перегляд (в Україні це "Інвестгазета", журнали "Кореспондент", "Український юрист" тощо) [2, с.42].

Значною мірою використанню копілефту сприяє нехтування авторами своїми майновими правами, коли за неможливості опублікуватися в реальному (паперовому) інформаційному просторі вони готові розповсюджувати свої твори в інтерактивному середовищі. У зв'язку з цим у користувачів виникає звичка скрізь шукати лише безкоштовні матеріали.

Інша проблема, породжена появою Інтернету, полягає в тому, що користувачі мережі самі в будь-який час можуть стати учасниками комунікативного процесу, розміщуючи повідомлення на форумах, у групах новин, блогах тощо.

Для того щоб уникнути порушень авторського права в мережі, слід встановлювати гіперпосилання тільки на домашню сторінку або ж на сторінку, яка містить відомості про автора сайта. Саме через пряме посилання на матеріали, розміщені на сайтах друкованих ЗМІ, у Нідерландах та Німеччині було заборонено пошукові системи в Інтернеті.

На сьогодні вже існують механізми захисту творів у мережі від їх неправомірного використання. Один із них – подання файлів із творами на зберігання до так званого веб-депозитарія. Заявнику видається свідоцтво про те, що об'єкт прийнято на зберігання, а дата депонування буде доказом того, що в зазначений час заявник володів копією твору (визначення пріоритету авторства) [3, с.39].

Серед інших методів боротьби з плагіатом досить поширеними є різноманітні "дошки ганьби" в Інтернеті: на них "вивішуються" імена осіб, що вчинили плагіат, а також назви сфабрикованих та оригінальних творів.

Отже, захист авторського права і суміжних прав в Інтернеті потребує розроблення принципово нових законодавчих норм не тільки на національному, а й на міжнародному рівнях. Водночас така охорона не повинна призводити до того, щоб здійснюваний контроль за викорис-

танням творів ставав перешкодою на шляху до розвитку освіти, науки, культури та інших потреб суспільства.

Література

1. Інтелектуальна власність // 2007 – № 15. – С.35-37
2. Положення про державну реєстрацію прав автора на твори науки, літератури і мистецтва. Постанова Кабінету Міністрів України від 18 липня 1995 р. № 532 // Збірник постанов Уряду України. – 1995. – № 10. – Ст. 247. – П. 12.
3. Конвенція об охоране интересов производителей фонограмм от незаконного воспроизводства их фонограмм от 29 октября 1971 г. – Женева: ВОИС, 1972. – Ст. 1(а).

УДК 347.77 (043.2)

Проценко А. Р.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М. старший викладач

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВА ВЛАСНОСТІ

Питання права власності завжди були проблемними, а відповіді на них суперечливими. З часом ці питання зростають, а проблеми загострюються, якщо їх не вирішувати. Їх кількість ще трохи і буде свідчити про стійке небажання з боку держави вирішити проблеми власності, а й за певних обставин – не тільки загострити їх, а й ініціювати їх виникнення. Право власності є тим фундаментом, на якому базується більшість соціальних настанов людства, зокрема і правова система. Конституція України встановила, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності, це право є непорушним [1].

Питання проблем права власності, зокрема реституції та ввідикації, були предметом досліджень таких науковців – цивілістів, як І. В. Фатеева, М. І. Брагинський, О. В. Гутников, І. О. Дзера, І. Б. Новицький, В. В. Галунько та ін.. Саме вчені розробляють стратегії щодо подолання проблем. Ці праці мають велике значення для практичної діяльності юриста [3].